

В. В. БРИЧ

МЕТОДИ НАВЧАННЯ У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я: СУЧАСНІ ПІДХОДИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород, Україна

Мета: проаналізувати та визначити найбільш рекомендовані за ефективністю методи викладання питань сфери громадського здоров'я для навчання здобувачів формальної та неформальної освіти.

Матеріали і методи. Використано аналіз наукової літератури, узагальнення освітніх практик та порівняння традиційних та інноваційних педагогічних підходів. Матеріалами дослідження слугували публікації у наукових фахових виданнях щодо методів викладання в освітньому процесі сфери громадського здоров'я. Використано бібліосемантичний та інформаційно-аналітичний методи дослідження.

Результати. У ході дослідження проаналізовано сучасні методи навчання у сфері громадського здоров'я. Установлено, що найбільш ефективними є активне, перевернуте, досвідне та спільне навчання, а також використання цифрових технологій, персоналізованих підходів та інноваційних інструментів, зокрема штучного інтелекту. Такі методи сприяють формуванню професійних компетентностей, розвитку критичного мислення, комунікаційних та лідерських навичок. А інтеграція інноваційних технологій підвищує мотивацію здобувачів освіти та якість засвоєння знань. Водночас виявлено потребу в подальших дослідженнях ефективності персоналізованих і технологічно вдосконалених підходів у довгостроковій перспективі. Отримані результати підтверджують важливість комплексного використання різних методів навчання для формування практично орієнтованих навичок майбутніх фахівців.

Висновки. Поєднання традиційних та інноваційних освітніх технологій дає змогу створити гнучке й ефективне навчальне середовище, яке забезпечує підготовку висококваліфікованих фахівців із громадського здоров'я, здатних відповідати на виклики сучасного суспільства. Систематичне впровадження цих методів в освітні програми може значно підвищити якість професійної підготовки та зміцнити стійкість системи охорони здоров'я у цілому.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: громадське здоров'я; методи навчання; активне навчання; перевернуте навчання; досвідне навчання; персоналізоване навчання; освітні технології; штучний інтелект в освіті.

Вступ. В Україні дедалі активніше розвивається сфера громадського здоров'я, зокрема вдосконалюється нормативне, освітнє та кадрове забезпечення. Особливої уваги потребують питання забезпечення якісної освіти як фахівців із громадського здоров'я, так і будь-якої особи, діяльність якої дотична до збереження та зміцнення здоров'я населення.

Навчання у сфері громадського здоров'я передбачає орієнтований на здобувача освіти активний процес, який водночас повинен бути дослідницьким, доказовим, спрямованим на розв'язання проблем та задоволення потреб громади [1]. Саме тому викладання питань сфери громадського здоров'я повинно охоплювати не лише традиційні пасивні методи, а й використовувати активне, гнучке навчання та реалістичне вирішення проблем через залучення здобувачів освіти та викладачів [2]. Слід заохочувати використання формальних і неформальних методів, щоб зробити навчання інтегрованим та орієнтованим на студента, громаду та потреби, інтерактивним і спрямованим на вирішення проблем із більшим

використанням інноваційних методів, освітніх та інформаційно-комунікаційних технологій [1].

Водночас упровадження інноваційних методів навчання створює можливість не лише глибшого розуміння теоретичних концепцій та поліпшення навичок здобувачів освіти у сфері громадського здоров'я, а й розвитку своїх педагогічних здібностей викладачами [3].

Мета: проаналізувати та визначити найбільш рекомендовані за ефективністю методи викладання питань сфери громадського здоров'я для навчання здобувачів формальної та неформальної освіти.

Матеріали і методи. Використано аналіз наукової літератури, узагальнення освітніх практик та порівняння традиційних та інноваційних педагогічних підходів. Матеріалами дослідження слугували публікації у наукових фахових виданнях щодо методів викладання в освітньому процесі сфери громадського здоров'я. Використано бібліосемантичний та інформаційно-аналітичний методи дослідження.

Результати дослідження та їх обговорення.

Формальна освіта за спеціальністю «Громадське здоров'я» здійснюється на трьох рівнях вищої освіти: першому (бакалаврському), другому (магістерському) та третьому (освітньо-науковому). Водночас окремі освітні компоненти, що стосуються сфери громадського здоров'я, інтегруються і в програми підготовки за іншими спеціальностями. Такий освітній процес може здійснюватися з використанням широкого спектра методів навчання – від традиційних (лекції, семінари) до сучасних активних й інтерактивних форм із залученням інформаційно-комунікаційних технологій та інноваційних підходів. Застосування того чи іншого методу залежить, насамперед, від тематики громадського здоров'я, конкретних завдань та змісту цільових компетентностей, яких мають набути здобувачі освіти.

За даними наукової літератури, для вивчення дисциплін із громадського здоров'я найбільш ефективними вважаються певні види навчання.

Перш за все, це **активне навчання**, яке дає змогу залучати здобувачів вищої освіти до активної участі в навчанні через обговорення, розв'язання проблем або практичну діяльність, а не пасивне отримання інформації. Такий вид навчання особливо актуальний під час викладання громадського здоров'я через можливість інтеграції здобувачів освіти у реальні проблеми, що виникають у сучасному світі здоров'я населення. Одним із підвидів активного навчання є *взаємне навчання* – форма освітнього процесу шляхом спільного обговорення та вирішення питань здобувачами освіти. Такий підхід заохочує активну участь та поглиблює розуміння, даючи студентам змогу пояснювати концепції один одному у сприятливому середовищі. Це сприяє розвитку навичок співпраці та міжособистісного спілкування – ключових компетентностей для фахівців, які працюватимуть у сфері збереження та зміцнення здоров'я.

Ефективним підвидом змішаного активного навчання є **перевернуте навчання** (flipped learning), коли здобувачі освіти опрацьовують теоретичний матеріал поза аудиторією, переважно через перегляд відео або читання рекомендованих публікацій, що дає змогу присвятити час роботи під час заняття інтерактивною діяльністю. Така модель дає змогу зосередити час контакту викладача та студента на обговоренні проблем, розвитку критичного мислення та відпрацюванні практичних навичок. Вона вважається дуже гнучкою та адаптованою моделлю з широким спектром підходів до завдань перед заняттями, діяльності в аудиторії, практики після заняття та оцінювання, що заощаджує час контакту викладача та студента для набуття практичних навичок [4]. Ця форма навчання часто використовується під час викладання громадського здоров'я, оскільки

розв'язання проблем цієї сфери вимагає творчих та нестандартних рішень на основі засвоєння великого обсягу теоретичної інформації. Програми громадського здоров'я мають на меті розвиток основних компетенцій та навичок для ефективного застосування у сфері громадського здоров'я [5]. І якраз перевернуте навчання може бути конструктивним методом, який допоможе студентам досягти успіху у професійних сферах громадського здоров'я через набуття компетентностей, які покращать їхню роботу на початку професійного шляху [6]. Практичні заняття переважно слід проводити на основі проблемно-орієнтованого навчання, коли здобувачі освіти отримують проблему громадського здоров'я й самостійно шукають шляхи її розв'язання, що розвиває навички критичного мислення та командної роботи. Часто використовується кейс-метод (метод конкретних ситуацій) – навчання на основі реальних сценаріїв у сфері охорони здоров'я для застосування та інтеграції раніше набутих теоретичних знань. Цей інструмент ефективно використовується в медичній освіті задля поліпшення клінічної ефективності, ставлення або командної роботи, про що свідчить багато досліджень [7]. У громадському здоров'ї цей метод дає змогу формувати здатність ухвалювати рішення в умовах невизначеності, що є надзвичайно актуальним для майбутніх фахівців із громадського здоров'я.

Не менш важливим у громадському здоров'ї є і так зване **експериментальне (досвідне) навчання**, що ґрунтується на отриманні знань через досвід, рефлексію та застосування знань у реальних ситуаціях. Це таке собі навчання на основі практичного досвіду, який здобувачі освіти отримують під час проходження практики, стажування або проведення польових досліджень. Саме така освітня технологія дає змогу розвивати навички проведення епідеміологічних досліджень та обробки великої бази даних. Досвідне навчання в галузі громадського здоров'я надає студентам унікальну можливість співпрацювати з представниками громад, місцевими громадськими організаціями та безпосередньо брати участь у практиці громадського здоров'я [8]. Досвідним навчанням може стати і дослідницьке навчання, коли студентів залучають до реальних дослідницьких проєктів, де вони мають можливість розвивати навички роботи з даними, статистичного аналізу, підготовки публікацій. Це особливо актуально під час реалізації освітньо-наукових програм за спеціальністю «Громадське здоров'я».

Окремо виділяють **спільне (collaborative) навчання**, коли здобувачі освіти навчаються, працюючи разом у командах, розвиваючи як знання з предмета, так і міжособистісні навички. Зважаючи на особливості освітнього процесу та популярність сучасних інформаційно-комунікаційних

технологій, допомогою у цьому можуть стати сучасні цифрові інструменти: спільні робочі простори, хмарні сервіси, інтерактивні платформи, що дають змогу учасникам робити внесок у проєкти та брати участь в обговоренні з різних місць. Така робота покращує комунікативні навички та навички роботи в команді, що є надзвичайно важливим для управління ініціативами у сфері охорони здоров'я, що потребують координації між різними зацікавленими сторонами.

Окремо виділяють **технологічно вдосконалене навчання**. Технології використовуються для поліпшення навчання через залучення, мотивацію та інтерактивність. Зокрема, це може бути *навчання на основі ігор* (гейміфікація, віртуальна реальність – VR), яке інтегрує елементи ігор або віртуальних симуляцій в освітній процес, сприяє мотивації, лідерству та ухваленню рішень за допомогою сценаріїв, що імітують проблеми громадського здоров'я, допомагаючи здобувачам освіти розвивати стійкість та стратегічне мислення.

Ще одним інструментом технологічного навчання вважають *опитування* через інтерактивні сервіси (Kahoot, Socrative, Mentimeter), яке залучає здобувачів освіти до навчання за допомогою вікторин, опитувань або сесій зворотного зв'язку під час занять. Ці платформи дають змогу викладачам оцінювати розуміння студентами матеріалу в режимі реального часу та заохочують активну участь як у реальній аудиторії, так і в онлайн-середовищі. До прикладу, Т.О. Перцева та співавтори відзначають, що оптимальне поєднання таких онлайн-засобів дає змогу зробити навчання здобувачів медичної освіти більш ефективним, інтерактивним і захопливим [9].

Також в освітньому процесі можна використовувати *персоналізоване навчання*, коли інтеграція наявних теорій навчання та практичного досвіду викладачів і здобувачів освіти дає змогу модифікувати навчальне середовище з метою набуття бажаних знань та компетентностей. Адаптивне навчання – це метод персоналізації з динамічним коригуванням змісту навчання відповідно до розуміння матеріалу здобувачами освіти, рівня їхніх знань та вподобань щодо формату інформаційних матеріалів [10]. Визначають шість ключових аспектів персоналізованого навчання [11]: адаптивний освітній підхід; адаптація навчального досвіду, діяльності, матеріалів та оцінювання; задоволення індивідуальних потреб та вподобань здобувачів освіти; використання цифрових технологій та методів навчання; підвищення залученості, мотивації та розвитку навичок здобувачів освіти; вирішення проблем рівності та доступу.

До прикладу, спеціально розроблена персоналізована модель навчання, що імітує адаптивне навчання та використовує мікронавчання, була успішно реалізована в Мексиці з метою

поліпшення знань студентів, які вступили до бакалаврської школи медицини та наук про здоров'я у 2019 р., з клітинної біології та хімії [10]. Водночас результати комплексного огляду персоналізованих навчальних підходів у вищій освіті в галузі наук з охорони здоров'я продемонстрували потенційні переваги персоналізованого навчання, проте вказали і на потребу додаткового дослідження ефективності та довгострокового впливу на результати навчання здобувачів освіти [11].

Допомогою можуть стати *розумні (SMART) навчальні середовища* – технологічно вдосконалені системи з можливістю адаптації до потреб здобувачів освіти, використовуючи дані в режимі реального часу, персоналізований зворотний зв'язок та гнучкий дизайн навчання [12]. Інтеграція таких середовищ в освітній процес сфери громадського здоров'я може покращити результати навчання та підготувати майбутніх фахівців із громадського здоров'я до орієнтування у швидкозмінному цифровому світі [12].

Ще одним помічником у поліпшенні персоналізованого навчання є штучний інтелект, адаптуючи контент до індивідуальних потреб та прогресу здобувачів освіти за допомогою спеціальних інструментів (чат-боти та віртуальні репетитори), що дає змогу підтримувати навчання поза традиційними аудиторіями. Дослідження демонструють, що застосування штучного інтелекту може підвищити ефективність навчання, адаптувати освітній контент та оптимізувати адміністративні процеси, пропонуючи можливості для підвищення залученості та успішності здобувачів освіти [13]. Інтеграція рішень на основі штучного інтелекту в освіту пропонує трансформаційний потенціал для створення персоналізованого та ефективного навчального досвіду, який адаптується до індивідуальних та контекстуальних потреб, особливо важливий для неформальної освіти [14]. Проте, за висновками науковців, ці технології можуть створювати проблеми конфіденційності даних, етичні проблеми та необхідність ефективного навчання і підтримки викладачів [13]. Так, результати дослідження впливу інтеграції штучного інтелекту на персоналізоване навчання студентів-медиків у Великій Британії продемонстрували потенціал штучного інтелекту для поліпшення навчання та водночас необхідність розв'язання етичних проблем, зокрема рівності доступу та точності інформації, що генерується штучним інтелектом [15].

Узагальнену інформацію про методи навчання в громадському здоров'ї з прикладами використання представлено в табл. 1.

Сучасне навчання у сфері громадського здоров'я поєднує традиційні та інноваційні методи, включаючи активне, перевернуте, експериментальне, спільне та технологічно вдосконалене навчання. Такий підхід сприяє розвитку критичного

мислення, практичних і комунікативних навичок, а також здатності ухвалювати рішення в умовах невизначеності. Використання цифрових платформ та технологій штучного інтелекту дає змогу персоналізувати освітній процес, підвищити ефективність навчання та підготувати здобувачів освіти до професійної діяльності у сфері громадського здоров'я.

Висновки. У сучасних умовах трансформації вищої освіти та зростання ролі міждисциплінарних знань особливої актуальності набуває пошук ефективних методів навчання у сфері громадського здоров'я. Аналіз літератури та освітньої практики свідчить, що традиційні форми навчання потребують поєднання з інноваційними підходами, здатними забезпечити високий рівень залучення,

Таблиця 1

Методи навчання у громадському здоров'ї

Метод / підхід	Сутність	Очікувані результати / переваги	Приклади у громадському здоров'ї
Активне навчання	Залучення студентів до обговорень, практики, вирішення проблем	Підвищення залученості, критичне мислення	Обговорення політики вакцинації, аналіз стратегій профілактики
Взаємне навчання	Спільне обговорення та пояснення концепцій студентами один одному	Розвиток співпраці, комунікативних навичок	Робота в малих групах над питаннями профілактики захворювань
Перевернуте навчання	Теорія опрацьовується поза заняттями, в аудиторії – інтерактивна практика	Оптимізація часу, розвиток навичок вирішення проблем	Аналіз кейсів про епідеміологічні загрози після перегляду відеолекції
Експериментальне (досвідне) навчання	Навчання через практику, стажування, польові дослідження	Розвиток практичних і дослідницьких навичок	Проведення епідеміологічних досліджень у громадах
Спільне навчання	Робота студентів у командах, зокрема з використанням цифрових платформ	Формування командної роботи, лідерства	Спільні онлайн-проекти щодо промоції здорового способу життя
Технологічно вдосконалене навчання	Використання VR, гейміфікації, інтерактивних опитувань	Мотивація, розвиток стратегічного мислення	VR-симуляція реагування на епідемію; Kahoot для перевірки знань
Персоналізоване та адаптивне навчання	Підлаштування змісту і форм під індивідуальні потреби	Підвищення ефективності, урахування рівня знань	Використання віртуальних репетиторів, SMART-середовищ, мікронавчання

критичного мислення та практичної орієнтованості здобувачів освіти. До ефективних форм віднесено активне та взаємне навчання, перевернуте та досвідне навчання, спільну роботу в командах, використання технологічно вдосконалених інструментів, персоналізованих і адаптивних підходів. Значний потенціал для розвитку освітнього процесу має інтеграція штучного інтелекту, SMART-середовищ, гейміфікації та симуляцій, які дають змогу створювати гнучке та індивідуалізоване освітнє середовище. Поєднання різних методів і технологій навчання, їх адаптація до потреб та можливостей здобувачів освіти створюють передумови для формування висококваліфікованих

фахівців із громадського здоров'я, здатних успішно реагувати на виклики сучасного суспільства та ефективно працювати у швидкозмінному глобалізованому світі.

Перспективи подальших досліджень полягають у більш глибокому вивченні та аналізі окремих видів навчання з метою формування ефективних освітніх програм формальної освіти фахівців із громадського здоров'я, освітніх компонентів для здобувачів освіти галузі знань «Охорона здоров'я та соціальне забезпечення» та заходів неформальної освіти для працівників системи охорони здоров'я, представників громадських організацій, громад тощо.

Список літератури

1. Improving the teaching of public health at undergraduate level in medical schools-suggested guidelines: report of a review meeting of the expert group, Kathmandu, Nepal, 10-12 August 2010. World Health Organization, 2011. 22 p.
2. Baker P.R.A., Carroll J.-A., Demant D. Innovative strategies for public health training in the Asia Pacific: insights from experience and evidence. Asia Pacific Journal of Public Health. 2024. URL: <https://doi.org/10.1177/10105395241301817>
3. Septiani R., Baharuddin D. Transforming public health education: Exploring the implementation and impact of innovative teaching methods. Journal of Education and Health Promotion. 2024. Vol. 13, no. 1. URL: https://doi.org/10.4103/jehp.jehp_1494_23

4. Persky A.M., McLaughlin J.E. The Flipped Classroom – from theory to practice in health professional education. *American Journal of Pharmaceutical Education*. 2017. Vol. 81, no. 6. P. 118. URL: <https://doi.org/10.5688/ajpe816118>
5. Akparibo R., Osei-Kwasi H.A., Asamane E.A. Flipped learning in the context of postgraduate public health higher education: a qualitative study involving students and their tutors. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*. 2021. Vol. 18, no. 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s41239-021-00294-7>
6. Howard S.W., Scharff D.P., Loux T.M. Flipping Classrooms in a school of public health. *Frontiers in Public Health*. 2017. Vol. 5. URL: <https://doi.org/10.3389/fpubh.2017.00073>
7. McLean S.F. Case-Based learning and its application in medical and health-care fields: a review of worldwide literature. *Journal of Medical Education and Curricular Development*. 2016. Vol. 3. P. JMECD.S20377. URL: <https://doi.org/10.4137/jmeacd.s20377>
8. Pham C.N., Cunningham S.D., Humphries D.L. Action learning and public health pedagogy: Student reflections from an experiential public health course. *Frontiers in Public Health*. 2023. Vol. 11. URL: <https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.1128705>
9. Перцева Т.О., Саніна Н.А., Турлюн Т.С. Інтерактивні технології в освіті: цифрові інструменти для активного навчання здобувачів вищої освіти. *Медична освіта*. 2025. № 1. С. 78–82. URL: <https://doi.org/10.11603/m.2414-5998.2025.1.15376>
10. Personalised learning model for academic leveling and improvement in higher education / L.S. Hernandez Cardenas et al. *Australasian Journal of Educational Technology*. 2022. P. 72–84. URL: <https://doi.org/10.14742/ajet.7084>
11. Personalised learning in higher education for health sciences: a scoping review / M. Ali et al. *BMC medical education*. 2025. Vol. 25, no. 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s12909-025-07565-1>
12. Enhancing public health education through smart learning environments: integrating technology and pedagogy / S. M. Patrick et al. *Medical Science Educator*. 2025. URL: <https://doi.org/10.1007/s40670-025-02408-6>
13. Merino-Campos C. The impact of artificial intelligence on personalized learning in higher education: a systematic review. *Trends in Higher Education*. 2025. Vol. 4, no. 2. P. 17. URL: <https://doi.org/10.3390/higheredu4020017>
14. Bayly-Castaneda K., Ramirez-Montoya M.-S., Morita-Alexander A. Crafting personalized learning paths with AI for lifelong learning: a systematic literature review. *Frontiers in Education*. 2024. Vol. 9. URL: <https://doi.org/10.3389/feduc.2024.1424386>
15. Exploring the influence of artificial intelligence integration on personalized learning: A cross-sectional study of undergraduate medical students in the United Kingdom / K. Sunmboye et al. *BMC Medical Education*. 2025. Vol. 25, no. 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s12909-025-07084-z>

References

1. World Health Organization. (2011). Improving the teaching of public health at undergraduate level in medical schools- suggested guidelines: report of a review meeting of the expert group, Kathmandu, Nepal, 10-12 August 2010.
2. Baker, P.R.A., Carroll, J.-A., & Demant, D. (2024). Innovative strategies for public health training in the Asia Pacific: insights from experience and evidence. *Asia Pacific Journal of Public Health*. <https://doi.org/10.1177/10105395241301817>
3. Septiani, R., & Baharuddin, D. (2024). Transforming public health education: Exploring the implementation and impact of innovative teaching methods. *Journal of Education and Health Promotion*, 13(1).
4. Persky, A.M., & McLaughlin, J.E. (2017). The Flipped Classroom – from theory to practice in health professional education. *American Journal of Pharmaceutical Education*, 81(6), 118. <https://doi.org/10.5688/ajpe816118>
5. Akparibo, R., Osei-Kwasi, H.A., & Asamane, E.A. (2021). Flipped learning in the context of postgraduate public health higher education: a qualitative study involving students and their tutors. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 18(1). <https://doi.org/10.1186/s41239-021-00294-7>
6. Howard, S.W., Scharff, D.P., & Loux, T.M. (2017). Flipping Classrooms in a school of public health. *Frontiers in Public Health*, 5. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2017.00073>
7. McLean, S.F. (2016). Case-Based learning and its application in medical and health-care fields: A review of worldwide literature. *Journal of Medical Education and Curricular Development*, 3, JMECD.S20377. <https://doi.org/10.4137/jmeacd.s20377>
8. Pham, C.N., Cunningham, S.D., & Humphries, D.L. (2023). Action learning and public health pedagogy: Student reflections from an experiential public health course. *Frontiers in Public Health*, 11. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2023.1128705>
9. Pertseva, T.O., Sanina, N.A., & Turlyun, T.S. (2025). Interactive technologies in education: digital tools for active learning of university students. *Medical Education*, (1), 78–82. <https://doi.org/10.11603/m.2414-5998.2025.1.15376> [in Ukrainian]
10. Hernandez Cardenas, L.S., Castano, L., Cruz Guzman, C., & Nigenda Alvarez, J.P. (2022). Personalised learning model for academic leveling and improvement in higher education. *Australasian Journal of Educational Technology*, 72–84. <https://doi.org/10.14742/ajet.7084>
11. Ali, M., Wahab, I.A., Huri, H.Z., & Yusoff, M.S. (2025). Personalised learning in higher education for health sciences: A scoping review. *BMC Medical Education*, 25(1). <https://doi.org/10.1186/s12909-025-07565-1>
12. Patrick, S.M., Nicholas, N., Maritz, M., & Wolvaardt, J.E. (2025). Enhancing public health education through smart learning environments: integrating technology and pedagogy. *Medical Science Educator*. <https://doi.org/10.1007/s40670-025-02408-6>
13. Merino-Campos, C. (2025). The impact of artificial intelligence on personalized learning in higher education: A systematic review. *Trends in Higher Education*, 4(2), 17. <https://doi.org/10.3390/higheredu4020017>

14. Bayly-Castaneda, K., Ramirez-Montoya, M.-S., & Morita-Alexander, A. (2024). Crafting personalized learning paths with AI for lifelong learning: A systematic literature review. *Frontiers in Education*, 9. <https://doi.org/10.3389/educ.2024.1424386>
15. Sunmboye, K., Strafford, H., Noorestani, S., & Wilison-Pirie, M. (2025). Exploring the influence of artificial intelligence integration on personalized learning: A cross-sectional study of undergraduate medical students in the United Kingdom. *BMC Medical Education*, 25(1). <https://doi.org/10.1186/s12909-025-07084-z>

TEACHING METHODS IN PUBLIC HEALTH: MODERN APPROACHES AND PERSPECTIVES

V. V. Brych

State University «Uzhhorod National University», Uzhhorod, Ukraine

Purpose: to analyze and identify the most effective teaching methods in the field of public health for training learners in both formal and non-formal education.

Materials and Methods. The study applied an analysis of scientific literature, synthesis of educational practices, and comparison of traditional and innovative pedagogical approaches. The research materials included publications in peer-reviewed journals addressing teaching methods in public health education. Bibliseomatic and information-analytical methods were used.

Results. The study analyzed current teaching methods in public health. It was found that the most effective approaches include active, flipped, experiential, and collaborative learning, as well as the use of digital technologies, personalized approaches, and innovative tools, particularly artificial intelligence. These methods contribute to the development of professional competencies, critical thinking, communication, and leadership skills. The integration of innovative technologies enhances learners' motivation and knowledge acquisition. At the same time, the need for further research on the long-term effectiveness of personalized and technology-enhanced approaches was identified. The findings confirm the importance of combining different teaching methods to develop practice-oriented skills in future professionals.

Conclusions. The combination of traditional and innovative educational technologies creates a flexible and effective learning environment that ensures the training of highly qualified public health professionals capable of responding to the challenges of modern society. The systematic integration of these methods into educational programs can significantly enhance the quality of professional preparation and strengthen the resilience of the healthcare system as a whole.

KEY WORDS: public health; teaching methods; active learning; flipped learning; experiential learning; personalized learning; educational technologies; artificial intelligence in education.

Рукопис надійшов до редакції 20.08.2025

Рукопис прийнято до публікації 05.09.2025

Рукопис опубліковано 20.10.2025

Відомості про автора:

Брич Валерія Володимирівна – доктор медичних наук, професор кафедри наук про здоров'я, ДВНЗ «Ужгородський національний університет»; ORCID <https://orcid.org/0000-0003-3741-6002>.

Електронна адреса для листування: valeria.bruch@uzhnu.edu.ua